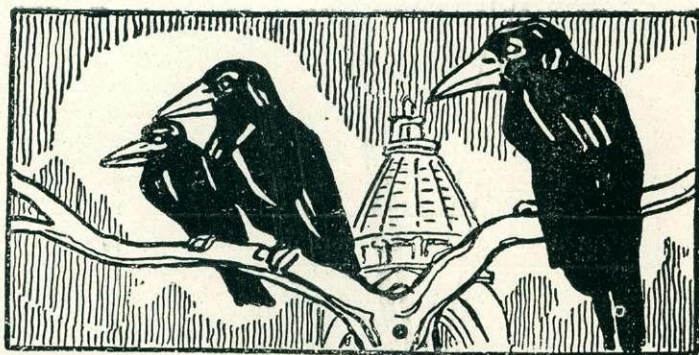

MI. UJSÁG AZ. ÁLLAT- KERTBEN?

BUDAPEST FŐVÁROS ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJÉNEK KÖZLEMÉNYEI

Budapest, 1923.

X. évfolyam. 21—24. szám.

Nov. 1.—15., Dec. 1.—15.

KIADJA: BUDAPEST FŐVÁROS
ÁLLAT- ÉS NÖVÉNYKERTJE

Az állat- és növénykert igazgatóságának
közreműködésével szerkeszti:
RAITSITS EMIL DR.

Megjelen mint az „A TERMÉSZET”
:o: :o: :o: melléklapja :o: :o: :o:

Az állatkert látogatottsága és a belépődíjak.

Az állatkert kiadásainak fedezésére különféle bevételi források szolgálnak, melyek közül a legjelentősebb tételt természetesen a belépődíjakból befolyó jövedelem képezi. Nem érdektelen az állatkert költségvetésének e tételét közelebbről szemügyre venni, mert az intézmény pénzügyi egyensúlyát fentartó fontos szerepétől eltekintve, az állatkert látogatóit is a legközelebbről érinti.

E kérdésnek úgy az intézmény, mint a közönség érdekében való helyes és legcélszerűbb megoldása az állatkert vezető köreit állandóan foglalkoztatja és az utóbbi években ránk szakadt gazdasági leromlás közepette nem egyszer súlyos dilemma elé állította, mert az állatkert kultúrintézmény jellege már eleve kizárja azt, hogy a különféle belépődíjak mérvének megállapításánál a rideg üzleti számítás vezessen s a díjak ehhez képest a kiadások arányában állapítsanak meg. A belépődíjak helyes megállapításánál ugyanis figyelemmel kell lennünk arra, hogy az intézmény kultúrhatóságának teljesítése, tehát ennél sűrűbb látogatottság és a pénzügyi szempont, vagyis a belépődíjak kellő hasznosítása ellentétes fogalmak, melyek fordított arányban állanak egymáshoz. Nem is szólunk itt most arról, hogy a kalkulálás egyik legfontosabb tényezője a látogatottság, számos körülménytől eltekintve, elsősorban az időjárás szeszélyétől függ s hogy ennek következtében maga a számvetés is labilis alapon áll.

Érdekes adatokat meríthetünk e kér-

désre vonatkozólag az állatkert igazgatóságának statisztikájából, mely a jövő évi költségelőirányzat mellékletét képezi. Örömmel állapíthatjuk meg azt, hogy a háború és az ezt követő forradalmak a látogatottság kedvező alakulását nem befolyásolták. A megnyitás évében, 1912-ben a látogatók száma 1,051.000 volt, ezt megközelítette az 1918-as esztendő 997.000 látogatóval, majd számszerint így következnek az egyes esztendők:

1917. év	932.000	látogatóval
1922. „	874.000	„
1919. „	830.000	„
1913. „	818.000	„
1921. „	764.000	„

Az 1914., 1915., 1916. és 1920. évek látogatottsága 745.000 és 501.000 között váltakozott. E számok vetnek világot arra, hogy mennyire volt képes az állatkert kultúrhatóságának megfelelni s érdekes jelenségként emeljük ki ezt, hogy éppen a nagy összeomlás esztendeje, az 1918. év e szempontból a második helyen áll, míg az 1913-as év az első teljes és normális esztendő — a megnyitás éve csonka volt — látogatottság tekintetében csak az ötödik helyet foglalja el.

Vegyük ezek után szemügyre a kérdés nem kevésbé lényeges oldalát, a pénzügyiszempontot. Fentemlítettük, hogy a belépődíjak a bevétel legfontosabb tételét képezik. Ebből arra kellene következtetni, hogy e tétel már a jól felfogott üzleti, pénzügyi szempontból is a látogatók számával arányosan növekszik és apad. A stabil

korona éveiben, amikor is e kiadások állandó összege a belépődíjak emelését még nem tette szükségessé, így is alakult a helyzet s az 1912—1917. években a belépődíjak a látogatottság arányában fedezték is a kiadások 72—50 százalékát. A korona fokozatos és nem egyszer rohamos elértéktelenedése következtében, amikor ugyanis a díjakat emelni kellett, a helyzet pénzügyi szempontból hátrányosan változott s alábbi számok igazolják, mily élessé vált itt az ellentét kulturális cél és kizárólagos pénzügyi szempont között. 1922. évben ugyanis 874.000 látogató mellett a belépődíjak a kiadásnak csak 30 százalékát fedezték, dacára annak, hogy ez az esztendő a látogatottság tekintetében igen kedvező volt.

Az állatkert igazgatósága az 1924. évi költségelőirányzat kapcsán, a nagymértékben megnövekedett kiadásokra való tekintettel kénytelen volt a belépődíjnak 1000 koronára való felemelésére javaslatot tenni. Gondos számítások előzték meg e javaslatot, mely szerint a belépődíjak a kiadások 54%-át fogják fedezni, ami nagy javulást jelent pénzügyi szempontból anélkül, hogy ez a közönség teherbíróképességére és az ezzel karöltve járó látogatottságra káros befolyással lenne.

Látható, hogy az állatkerti belépődíjak megállapítása nem egyszerűen és kizárólag „a ceruzával” történik s hogy itt is az „aurea mediocritas” elve dönt.

Szeiff Károly

:: A kiadásért felelős: RAITSITS EMIL dr. ::